

במשך יומיים שמענו שריקות פגזים

התבושת אישית והנתיח לו על העיני. "הודעת' בקשר לפיקוד שלי, לגורדידיש או לישראל טל. אמרתי 'כאן 4, הטנק בוער, מה עושים?'. ענו לי 'אנשור את הטנק, תפתח באש ותברחי'. השכחתי לעצמי: מה אני עושה עכשיו אם אני יוצא מהטנק אני נהרג שם בחולות. המפקד נפגע, תיישב לי בתוך הטנק בלבם, ואני לקחתי פיקוד. יותר מהצ' הטנק כבר שקע בחול.

יבאתי החוצה, וראיתי שאין לי לאן לברוח באמצע הלילה. החלטתי שאני לא נושח את הטנק. לקחתי את הפירה וכיבתי את השריפה בעזרת החול. בינתיים היחידה התקדמה, והשאירו אותנו לבד ביוניתיים הרועתי לפיקוד שאין אפשרות להיזן את הטנק. הענקתי חוליה אחת שתטפל במנוע. חיכינו לו במשך יומיים.

ואיטליה, וכל היום וכל הלילה שמענו שריקות "במשך היוםיים האלה ירו עלינו צלפים ואיטליה, וכל היום וכל הלילה שמענו שריקות

אוזן. "חטמנו נשם של אוטוילידיה" צילום: עי שקיף

של פגזים. זה נשמע פשוט, אבל כשיושבים תחת הפגזה, רק השריקה מורידה את הלב. כל 20 דקות בערך היינו יורדים סרט של כדורים ב-360 מעלות. כיום ירו עלינו מרוחק, אבל בלילה ניסו להתקרבו. שמעתי צעקות של היילים מצויים, איטבה אל יודי, ובכל פעם ששמעתי את הצעקות הרקבת הטנק, יריתי. בבוזק ראיתי המון היילים הרגובים ופצוצים מסביב. המון מתים. לראשונה בחיי ראיתי מת. פעם אפילו עודנו למצויים לפגז פצועים. "פעלתי בלי מחשבות, אמרתי יאללה, פייטר עד הסוף. רק רציתי להציל את הצוות. היה אתי עולה חדש מוזסגריה שלא ידע עברית ולא הסתדר עם כל מכשירי הקשר, והוא נכנס ללהלם. הצלחתי לעזור לכולם, ואחרי יומיים הגיעה החוליה. תיקנו לנו את המנוע והצטרפו בחורה ליחידה".

בתום הקרב ■ אחרי שהצטרפנו לחטיבה 7, הגענו לבסיס טילים בין התעלה לבין רפידיים, כבשנו אותו ומשם נכנסנו לקהילה קשה מאוד בתעלה. בכל יום הייתי צריך לדקוק משען שלם של טנק על גדת התעלה. לחמתי באגם המר הגדול ובאגם המר הקטן. אחרי שישה חודשים בתעלה בא גידור אחד לחוליה אחת. בהמשך לחמתי נגד היודנים, בכרמה, בגוש אלוני ובגוש רניה. בגיל 21 השתחררתי מהצבא. חודתי למשען וערתי להורים בקולאוא. לאור מכו עברתי לריינה, הכרתי את אשתי והתחלתי לעבוד כנהג באגו.

ברדת רס"ל. עד אז הייתי עושה המון מילואים. שרתתי בצה"ל כל החיים שלי, ובמקומות הכי מסוכנים. כמלחמת יום הכיפורים הייתי תקופה ארוכה בזמני הגולן, השתתפתי גם במלחמת שלום הגליל. אני מכיר כל פינה וכל נקודה בזמני הגולן. יש לי שלושים ומשהו שנה של מלחמות וצוות בצבא".

העיטור ואני ■

"יום אחד כשישבתי וטיפלתי בטנק, בא אלי ארם ושאל מי זה רמי אורן. עניתי שזה אני, והוא הודיע לי שבשעה 12 יש לי נסיעה למטכ"ל. הגעתי למטכ"ל ושם היה השולחן הכי ארוך שראיתי בחיי שלי, ומאחוריו יושבים אלפים ומח"שים. הם ראינו אותי, רצו לדעת למה כשקיבלתי פקודה לנסוע לא ברחתי. עניתי שחשבתי על דבר אחד בלבד – להציל חיי ארם, את החיים שלי ושל החברה. אחרי כמה זמן שלחו לי פתאום הזמנה למוטכ"ל ונתנו לי צל"ש ומאוחר יותר עיטור.

"העיטורים נתנים מוטיביציה, מעין חיפה לארם להמשיך להיות ראשון במאבק למען ביטחון המדינה. כשהוזמנתי לבנייני האומה לקבל את העיטור, זאת הייתה התרגשות גדולה. פתאום הרגשתי שעשיתי משהו למען המדינה ותמתי את חלקי. היום אני בתור תוכי שמח על כך, אבל לא אוהב להתרברב. המפקדים שלי תמיד היו מרוצים ממני, ולא חשבת. איך אני יכול להתבלט במשך 20 שנה אף אחד לא ידע בכלל על הטיפור של העיטור שלי".

כך השתיתי ■

"מאו ההפגזה יש לי בעיה עם השמיעה. כשאחת בטנק, יש רק ארבעה-חמישה סנטימטרים של פלידה מכל הקדמי, שמפרידים ביני לבין הפגז. מוקרב הזה נשארה לי שריקה באוזניים, ועד היום לפעמים אני משחור את הקרב בראש.

"היום, אחרי כל-כך הרבה שנים בצבא, וכל הזמן בקו הקדמי, איך בי פחד. הייתי אחראי על סיוע בהר דב, הייתי בכלא אנצו בקציעות, וגם שם לא ידעתי פחד. אני לא יודע איך להסביר את זה. הקרבות הפכו אותי לאדם יותר מוחשל, ועד היום אני כזה".

רמי אורן (למעלה). "שלחו את הטנק שלי כדי שהמצויים יזו עליו, ואפשר יהיה לזהות את מקור הידי"

הייתי תוחתן מצטיין, והוצבתי בגדוד 82 של חטיבה 7. זה היה הקומנדו של אז, והיחידה הכי מובחרת. מי שראה את התג של חטיבה 7 שקשקש בפחד. המח"ט היה גורדידיש, והמ"ש שלי היה אמיר יופי, שאחר-כך נהרג בתור מח"ט.

"בשפוצה המלחמה הייתי כשמונה חודשים בצבא. הייתי ילד ולא הבנתי הרבה. מה שידעתי אז זה שאני טנקיסט למופת. אמרו שיש בעיות ביטחוניות וידענו שיש מצב חרום. אנתנו ישבנו והתכוננו למלחמה. כשראינו את המח"ט רעדנו מורוב שהוא של המדינה. בפאתי רפידיים קיבלנו הוראה לעצור את הפלוגה. הסתרנו שבאל-עריש כל היחידות המצויות היו בבונקרים מתחת לארמה. אחרי שעברנו שם הם יצאו וקפמו את המשאיות של החלק, היחידה והאספקה שנסעו מאחורינו. קיבלנו פקודה לחזור לאחור".

רמי אורן קיבל את עיטור המופת על שנשאר בטנק תחת הפגזה כדי להציל את חבריו

כמושב רבורה בו גר רמי אורן, הוא מספר, כבודה של משפחה נמרד במספר הלוחמים והקצינים שבקרב בניה. המנטליות הזאת סייעה לו, לדבריו, להפוך לחייל מצטיין בשורות חיל השריון ולשאוף לבצע את משימתו על הצד הטוב ביותר. טרי"ש רמי אורן קיבל את עיטור המופת על הנושיה שגילה בעת שהטנק שלו עלה באש בלב חילות סיני במהלך מלחמת ששת הימים. אורן הצליח לכוות את הדליקה ולהדוף את התקפות המצרים עד שהגיע סינוע. אחרי ששרד את ההפגזה, אורן שב והצטרף לחטיבה שלו והמשיך בלחימה.

איך הכל התחיל ■

"התגייסתי לשריון והתחלתי את השריות כמו כל שרייברי, בשישה חודשים של טינגות ואימונים. לא הפכיים לטנקיסט מזהים למהר, זה פרויקט גדול. אני

מי האישי ■

טר"ש רמי אורן

קיבל את: עיטור המופת
כתי: מלחמת ששת הימים
הפקיד: בעת האירוע: תוחתן בטנק
עיטור: כיום: בעל מוניט